

въ тази безводна жежка пустиня. А тѣ какво правятъ? Като си отминаватъ, хвърлятъ въ мене всѣкакви нечистотии.

Като чула това змията, стиснала силно шията на арабина. Отишли по-нататѣкъ.

Дошли до едно високо дърво. Спрѣли се. Арабинътъ разказалъ на дървото, каква била работата. И дървото казало :

— Истина казва змията. Ето азъ стоя въ пустинята: освѣнъ подъ мене, нѣма кждѣ да почиватъ пжтницитѣ. А тѣ, като починатъ подъ сѣнката ми и хапнатъ отъ плодоветѣ ми, какво правятъ? Кжсатъ ми листата, трошатъ ми клонитѣ, бѣлятъ ми кората и кладятъ подъ мене огънь. Гледашь нѣкой день—отсѣкли и мене, както отсѣкоха и моитѣ братя. Ето какъ плащатъ за доброто.

Стиснала змията още по-силно шията на човѣка. Той вече не могълъ да говори и хъркалъ. И ето видѣлъ човѣкътъ, че далечъ върви лисица. Арабинътъ завикалъ на лисицата :

— Поспри се, кума лисо, искамъ да поговоря малко съ тебе.

— Добрѣ, говори, каквото искашь, само не се доближавай до мене! казала страхливата лисица.

Приближили се човѣкътъ и змията, и той разказалъ на лисицата всичко.

— Значи ти спаси змията отъ огъня? — запитала лисицата.—Не мога да повѣрвамъ.

Арабинътъ почналъ да я увѣрява.

— Не, не, — прѣсѣкла го тя — не разказвай, ами покажи, какъ стана това: тогава по-добрѣ ще разбера.

Арабинътъ спусналъ копието къмъ земята, а змията пропѣлзѣла по него на пѣсѣка.

— Врагътъ е въ краката ти, казала лисицата. Удряй!

— Не, — казалъ арабинътъ—по обичаитѣ на звѣоветѣ това е така, но намъ, на хората, Богъ е заповѣсалъ да обичаме и прощаваме. Прощавай змию, живѣй и помни това!

И арабинътъ се запжилъ прѣзъ пустинята.